

Utorak, 11.01.2011.g.

Danas sam bio na jutarnjoj misi ali se, nakon dugo vremena, nisam pričestio. Riječi "TIJELO K RISTOVO", koje je danas više puta izgovorio naš dobri stari svećenik don Frane, danas nisu bile izgovorene meni. Sjedio sam u klupi i "razgovarao" s Gospodinom. Ili sam bar mislio da razgovaram. U jednom trenutku mi je palo "na pamet" da sada mogu vidjeti i osjetiti kako je onima koji često idu na mise ali se, zbog nekih svojih grijeha, ne mogu ispovjediti i pričestiti. OSJETIO SAM DA MOJA DUŠA ČEZNE ZA GOSPODINOM. Prvi puta sam to osjetio onako kako sam puno puta čitao i slušao da su to drugi osjetili. No, ta čežnja nije bila tako jako izražena. Vjerojatno zato što moja duša nije i neće dugo biti odvojena od ŽIVOGA GOSPODINA. Ne. Ja ću se sutra ili prekosutra ispovjediti PA ĆE MOJA DUŠA OPET MOĆI BITI SJEDINJENA S GOSPODINOM U EUHARISTIJI.

Više sam ja vodio razgovor i borbu sa samim sobom. Dali se ili ne pričestiti? Jer razlog te moje borbe bio jedan grijeh koji sam počinio prethodni dan. I nije to bio neki strašan grijeh u našim ljudskim očima. No, meni je bio. Jer mi ljudi, da se nas pita, puno toga ne bismo smatrali grijehom. I na samoj misi ispovjedio sam taj grijeh Gospodinu. A nakon toga pogledao sam kip Gospodinov iznad oltara pa sam Ga upitao da li sam dostojan da se danas pričestim. Od njega su mi došle riječi "NISI DOSTOJAN, ALI..." I nakon toga su mi se počele kovitlati misli i nisam moga ništa razabrati.

TU SE VEĆ I ZLI UKLJUČIO

. Ima on za nas u takvim trenucima puno načina da nas skrene od pravog puta. No, zloga već dugo ne slušam pa uspijevam, koliko-toliko, prepoznati njegove zamke. Ali, stvarno ništa mi nije dolazilo u misli oko toga da li da se pričestim ili ne. A onda sam odlučio da se neću pričestiti te ću tako kazniti sam sebe zbog grijeha koji sam učinio.

Da tako bar još više razmislim o njemu i da ga više ne činim.

Već sam jedanput, prije dva-tri mjeseca, imao isto takve dvojbe ali sam onda, sa suzama u

očima, uspio razaznati odgovor od Gospodina da je on došao da uzme od nas naše grijehe ukoliko smo ih mi spremni Njemu dati. Pa sam se pričestio a nakon nekoliko dana u velikoj ispovjedi, pred svećenikom, i predao Gospodinu grijeh za koji sam smatrao da me priječi da primim ŽIVOG GOSPODINA.

I tokom mise i poslije nje, nisam mogao u sebi razjasniti da li sam dobro učinio. Kao da je Gospodin želio cijeli taj slučaj prepustiti meni i mojoj odluci, kao neku vrstu kušnje. Dali sam dobro učinio ili ne, nisam siguran, ali znam da tokom dana oko toga nisam imao puno dvojbi pa zaključujem da sam učinio onako kako sam ja prema svojoj osobnosti to i trebao učiniti i DA SAM GOSPODINU JASAN.

A vrlo često "uhvatim" se u razmišljanju oko toga da li su neki ljudi dostojni primiti ŽIVOGA GOSPODINA, kada na misi stanu u red za primanje pričesti. Moja supruga mi često zna reći da vidim samo zlo i da se često ponašam kao sudac a da to ne bi smio. I znam da je ponekad u pravu. I znam da ponekad iz mene izleti kršćanska oholost i licemjerje. No, vrlo sam često, onako u sebi, siguran da neki ljudi nemaju pojma koliko vrijedaju ŽIVOGA GOSPODINA kada Ga primaju u sebe a nisu ispovjedili teške grijehe koje su činili.

Nije toliko problem ako čovjek ne ide često na misu i ako se rijetko ispovijeda i pričešćuje. Nešto je veći problem ako se netko radi života u grijehu ne može ispovjediti i pričestiti. Ali, mislim da je ipak najteže za čovjeka KADA UVRIJEDI ŽIVOGA GOSPODINA. A kako? KADA GA PRIMI U SEBE A NIJE GA DOSTOJAN ZATO JER NOSI U SEBI NEKI TEŠKI GRIJEH KOJI

NIJE
ISPOVJEDIO.

Evo samo jednog primjera. Gospodin je dao zapovijed ljubavi da ljubimo bližnjega svoga kao sebe samoga i da, prije nego dođemo do Njega, da se idemo pomiriti s bratom svojim. A pod bližnjima svojim i braćom On je podrazumijevao sve ljude s kojima živimo, i s kojim smo u rodbinskoj vezi i s kojima si nismo ništa. E sada, kolike ljude vidim da idu na pričest a znam da su u svađi sa ljudima oko sebe i da su licemjerni i oholi prema drugima. I dobro je, BOGU HVALA,

o su tu svađu, licemjerje i oholost
predali kao grijeh Gospodinu u ispovijedi. A mnogi i nisu.

JAO

NJIMA.

Kako oni vrijeđaju

ŽIVOGA

BOGA

a da toga nisu ni svjesni.

A još će im veća biti kazna ako su toga svjesni a ipak se udostoje primiti

ŽIVOGA

GOSPODINA.

Pa zar nam nije jasno koliko je važno da, kada primamo ŽIVOGA GOSPODINA na misi, budem o za to spremni i čisti od grijeha. Pa to isto kao da vam netko, koga ste pozvali, dođe u posjetu sav neuredan, čuli ste da vas je vrijeđao pred drugima, a on se ničim ne ispriča nego se još i nastavi nedolično ponašati pred vama kao da se ništa nije dogodilo i pojede i popije sve što ste mu dali. I ode te vas nastavi vrijeđati pred drugima kao da se ništa nije dogodilo.

ŠTO

BI

MU

VI

KAZALI?

Znam točno što. E pa onda se sjetite toga kada će te ići na pričest

PRIMITI

ŽIVOGA

GOSPODINA.

PITAJTE

SE

DA

LI

STE

DOSTOJNI.

Ja se to pitam iz dana u dan. I mnogo puta, kada se sjetim svojih grijeha, ja sam sebi ne bi dao pričest. NO, GOSPODIN JE DAVNO TO REKAO, A I MENI, DA ON NIJE DOŠAO RADI PRAVEDNIKA
NEGO
RADI
GRIJEŠNIKA.
ZATO
MU
JA
PRIZNAJEM
DA
SAM
GRIJEŠNIK
I
MOLIM
GA
DA
MI
OPROSTI
DA
GA
MOGU
ŽIVOGA
PRIMITI.
I
ON
SE
RADOSNO
DAJE.

A oni koji to ne priznaju, koji se ne smatraju grješnicima, VRIJEĐAJU GA, jer se prave pravednicima a nisu, i Njegov sud prema njima će biti strog.

Zato, nemojte olako shvaćati ispovijed, pokajanje i pričest. BUDITE DOBRO PRIPREMLJENI Z
A
PRIMANJE
ŽIVOGA
GOSPODINA.
Da vam bude na korist a ne na propast.

BLAGOSLOVLJEN GOSPODIN U VIJEKE!